

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Lenky Bahýľové v právní věci žalobce: **International Police Federation o. s.**, se sídlem Sevrěná 1302/8, Praha 4, zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem, se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2019, č. j. 9 A 261/2015 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 2. 2011, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2010 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ (dále jen „označení“) z důvodu, že přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost podle § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), a že se žalobci, jako přihlašovatel ochranné známky, nepodařilo prokázat, že přihlašované

označení získalo před zápisem do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům a službám stěžovatele rozlišovací způsobilost podle § 5 zákona o ochranných známkách.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 85/2011 - 57, zamítl. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 42/2015 - 55, zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení z důvodu nedostatečného posouzení distinktivy označení a nedostatečné modelace relevantního průměrného spotřebitele (vymezení, kdo by byl typickým spotřebitelem užívajícím přihlašovanou ochrannou známku).

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 10. 2015, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), opět zamítl přihlášku označení.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 26. 4. 2019, č. j. 9 A 261/2015 - 73 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu podanou žalobcem. Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 42/2015 - 55, který vymezil úvahy, které jsou nutné a které chyběly v původním rozhodnutí žalovaného.

[5] Městský soud konstatoval, že rozlišovací způsobilost je jedna ze zásadních a stěžejních podmínek, kterou ochranná známka musí splňovat. Rozlišovací způsobilost má takové označení, které musí být svou formou a obsahem originální a musí individualizovat výrobky a služby pocházející z určitého zdroje. Rozlišovací způsobilost se posuzuje s ohledem na vnímání relevantní veřejnosti ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám. Obecná, popisná či široce formulovaná označení přispívají k nedistinktivnosti označení výrobků či služeb. Co je však rozhodující a podstatné, je to, že není relevantní, jestli přihlašovatel označení bude užívat podle stanov, své vůle či představy, záměru jen pro některé služby a osoby a pro jiné je užívat nebude (podstatné není subjektivní hodnocení, záměr a snaha přihlašovatele), ale to, zda označení obстоjí pro výrobky a služby zařazené ve třídách mezinárodního třídění výrobků a služeb, pro které je toto označení přihlašováno. V dané věci je tedy relevantní posouzení přihlášeného označení v jeho slovní skladbě ve spojení s tím, pro které služby a ve které třídě je určeno.

[6] Dle městského soudu žalovaný postupoval zcela v intencích návodu Nejvyššího správního soudu a distinktivitu přihlašovaného označení posoudil i s ohledem na obsah služeb, které mají být pod přihlašovaným označením uváděny na trh. Tyto úvahy již nejsou žádným vybočením z mezí správního uvážení či dokonce projevem libovůle, ale jsou řádně a logicky zdůvodněny a mají náležitou oporu ve správním spise, z něhož je zřejmé jak vizuální podoba přihlašovaného označení, tak i to, že žalobce není mezinárodní organizací, která by sdružovala policejní sbory různých zemí, a s výkonem státní (policejní) moci nemá nic společného. U vymezené relevantní veřejnosti lze oprávněně očekávat takovou úroveň znalosti angličtiny, aby byla schopna identifikovat význam slovních prvků přihlašovaných označení jako „mezinárodní policejní federace“. Toto slovní spojení nemůže v průměrném spotřebiteli vzbudit dojem příznačnosti pro služby v přihlášených třídách a nadto může vyvolat i mylný dojem, že se jedná o název

pokračování

mezinárodní organizace sdružující policejní sbory či policejní složky různých zemí, vykonávající v těchto zemích státní moc. Z důvodu existence různých organizací a uskupení, jejichž náplní činnosti je mezinárodní spolupráce policejních sborů, nelze předpokládat, že by relevantní veřejnost, a to i včetně řadových policistů, znala (veškeré) policejní organizace spojené s veřejnou mocí. To platí zvláště u těch policistů ve výslužbě, kteří aktivní službu nevykonávají již dlouhá léta a u nichž není možné vždy předpokládat, že se nadále aktivně zajímají o vše, co se policie týká, zvláště pak na mezinárodní úrovni.

[7] Městský soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným ani v tom, že by žalovaný pochybil při posouzení distinktivy přihlášeného označení z hlediska § 5 zákona o ochranných známkách. Podle tohoto ustanovení může být do rejstříku ochranných známek zapsáno i obecné nebo obvyklé označení v případě, kdy nabylo rozlišovací způsobilost nikoliv jakýmkoliv, ale určitým kvalifikovaným užíváním v obchodním styku. Užívání musí být provedeno takovým způsobem, že relevantní veřejnost je v důsledku něho schopna označení odlišit od jiných a spojit si je s přihlašovatelem. Je třeba, aby užívání splňovalo určité parametry, které vymezil Soudní dvůr EU ve své judikatuře. Mezi tyto faktory patří zejména podíl na trhu, který ochranná známka zaujímá, intenzita, geografické rozšíření a doba užívání této ochranné známky, výše investic vynaložených podnikem na její propagaci, poměr zúčastněných kruhů, které identifikují výrobek jako pocházející od určitého podniku díky ochranné známce, a prohlášení obchodních a průmyslových komor nebo jiných profesních sdružení. Důkazní břemeno v tomto směru leží na přihlašovatelem. Žalobce takové kvalifikované užívání přihlašovaného označení v průběhu řízení neprokázal, neboť předložené doklady ve většině každý sám a následně i ve svém souhrnu neprokazují, že by přihlašované označení získalo užíváním v obchodním styku s relevantní spotřebitelskou veřejností rozlišovací způsobilost. Tyto doklady nesplňují výše uvedený požadavek na kvalifikované užívání přihlášeného označení v obchodním styku před podáním přihlášky ochranné známky v takové míře, jak ji pojímá evropská judikatura.

[8] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku o porušení zásady legitimního očekávání, byť se žalovaný s touto námitkou vypořádal zčásti obecně, nicméně přijatelně z hlediska zásady individualizace posuzování jednotlivých případů vedle principiálních rozhodovacích postupů. Uzavřel, že každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení, a to ani v případě, že by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení.

II. Kasační stížnost žalobce

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel opětovně namítal nesprávné posouzení otázky rozlišovací způsobilosti podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Tvrdí, že žalovaný a následně i

městský soud nesprávně vymezily relevantního spotřebitele, žalovaný účelově vymezil jako subjekt pro srovnání toliko „International Police Association“ (IPA) a vybočil z mezí správního uvážení.

[11] Stěžovatel taktéž nesouhlasí s posouzením získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení podle § 5 zákona o ochranných známkách. Tvrdí, že ačkoliv žalovaný přisvědčuje tomu, že přihlašované označení může být shodné s názvem registrujícího subjektu, u valné většiny důkazů konstatuje, že se označení zde vyskytuje toliko jako název stěžovatele, a tuto skutečnost přičítá k jeho tíži. Přihlašované označení získá rozlišovací způsobilost mj. užíváním v obchodním styku. I tou cestou, že se přihlašované označení vyskytuje na předložených fakturách, lze získat rozlišovací způsobilost, neboť je šířeno a užíváno v obchodním styku. Dle stěžovatele slovní ochranné známky jsou chráněny ve všech svých podobách, tedy i v grafickém znázornění ve formě znaku s nápisem přihlašovaného označení, a i touto formou tak získalo rozlišovací způsobilost.

[12] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný nerespektoval zásadu legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nepostupoval konstantně, když v jiných obdobných věcech zaregistroval ochrannou známku obsahující slovo blízké pojmu tuzemského nebo zahraničního státního orgánu. Příkladem uvádí ochranné známky ve znění: „EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“, „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“ nebo „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“ (dále jen IPVA), které byly zapsány.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Nepřezkoumatelností rozsudek zjevně netrpí, jelikož z něho je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech. Z další argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel spíše nesouhlasí s právním posouzením zaujatým městským soudem.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 56/2008 – 170, podrobně zabýval obecnými otázkami distinktivity. Ačkoliv byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, lze je v obecné rovině aplikovat i v souzené věci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[p]losouzení distinktivnosti označení „GOLF“ ve vztahu k výrobkům stěžovatele (...) není otázkou skutkovou, ale otázkou právní.“ Dále konstatoval, že „[s]myslem ochranných známek je mimo jiné oslovit relevantní okruh spotřebitelů tak, aby pomocí označení výrobek tzv. identifikovali s jeho původcem. Právě stanovením zákonných podmínek zápisné způsobilosti zákon omezil „lákání spotřebitelů“ pomocí označení požadavkem určité minimální míry rozlišovací způsobilosti, aby institut ochranných známek plnil svůj primární identifikační účel v rámci konkurenční soutěže podnikatelů na relevantním trhu. Tento princip zdůrazňuje i evropská judikatura, z níž vyplývá, že aby byla ochranná známka schopna plnit svoji základní roli v systému nenarušené soutěže, o jejíž zavedení usiluje Smlouva o ES, musí poskytovat záruku, že všechny výrobky a služby, které jsou touto známkou opatřeny, byly vyrobeny pod kontrolou jediného podniku odpovědného za jejich jakost (viz rozsudek Soudního dvora ES ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.* „CANON“ (C 39/97, Recueil, s. I-5507), a dále ze dne 29. 4. 2004, *Björnekulla Fruktindustrier Aktiebolag v. Pocordia Food Aktiebolag* (C-371/02, Recueil, s. I-5791). Proto by značky a údaje, které mohou sloužit pro určení vlastností zboží nebo služeb, pro které se žádá zápis, měly zůstat volně k dispozici všem podnikatelům, aby mohly být použity při popisu stejných vlastností jejich vlastního zboží (viz citovaný rozsudek Soudního dvora ES ve věci BIOMILD). Právě v kontextu výrobku a vnímání relevantní veřejnosti je nutné posuzovat distinktivnost označení.“

[19] V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud v této souvislosti také upozornil „na rozsudek Soudního dvora ES ze dne 20. 11. 2001, *Procter & Gamble v. OHIM* (C-383/99 P, Recueil, s. I-6251), rozsudek Soudu prvního stupně ES ze dne 26. 11. 2003, *HERON Robotunits v. OHIM* (T-222/02, Recueil, p. II 4995), rozsudek Soudu prvního stupně ES ze dne 20. 7. 2004, *Lissotschenko a Hentze v. OHIM* (T-311/02, Sb. rozh. s. II 2957), z nichž vyplývá, že podle čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) 40/94 o ochranné známce Společenství (dále jen „nařízení (ES) 40/94“) se do rejstříku nezapíší „ochranné známky, které jsou tvořeny výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v oblasti obchodu k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností“. Označeními a údaji uvedenými v čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 40/94 (obsahově korespondující s čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104/EHS) jsou taková označení a údaje, které mohou při běžném užívání z hlediska cílové veřejnosti sloužit k označení výrobku nebo služby, pro které je zápis požadován, buď přímo, nebo tím, že uvádějí jednu z jejich podstatných vlastností. Z toho vyplývá, že aby se na označení vztahoval zákaz upravený v tomto článku, musí mít k dotčeným výrobkům nebo službám dostatečně přímý a konkrétní vztah, takže může relevantní veřejnosti okamžitě a bez přemýšlení poskytnout popis dotčených výrobků a služeb nebo některé z jejich vlastností. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že tyto rozsudky se sice týkají ochranné známky Společenství, avšak výklad pojmu distinktivnosti ve vztahu k druhu, účelu či jiným vlastnostem výrobku a vnímání relevantní veřejnosti představuje rozumný a přesvědčivý výklad dané problematiky, použitelný i pro obsahově obdobné právní instituty unitarostátního práva České republiky. Obdobně Soudní dvůr ES interpretoval čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104/EHS v rozsudku ze dne 12. 2. 2004, *Campina Melkunie BV v. Benelux – Markenbureau „BIOMILD“* (C 265/00, Recueil, s. I-1699), (dále jen „BIOMILD“), kdy výslovně hovořil o popisu vlastnosti výrobku.“

[20] I podle zákona o ochranných známkách je základním definičním znakem ochranné známky její rozlišovací způsobilost. Ochranná známka musí být schopna individualizovat zboží (službu), kterou označuje. Posouzení zápisné způsobilosti ochranné známky je komplexní problém, který zahrnuje kombinaci objektivních a subjektivních prvků. Vždy je nutno vzít v úvahu celkový dojem, jakým působí označení jako celek, s přihlédnutím k povaze zboží či služeb a dalším relevantním faktorům.

[21] Obecně je podstatou zkoumání zápisné způsobilosti ochranné známky vyvolat schopnost spotřebitele spojit si určité výrobky, resp. služby s jejich původcem. Jako ochranná známka nemůže být zapsáno výlučně popisné označení, neboť toto postrádá rozlišovací způsobilost. Označení, které nemá rozlišovací způsobilost, neumožňuje totiž spotřebiteli rozeznat výrobky podle svého výběru. Rozlišovací způsobilost označení nutno posuzovat ve vztahu k výrobkům, pro které je zamýšleno. U výlučně popisných označení se jedná o taková označení, která pro svůj výlučný popisný charakter jsou nezpůsobilá k zápisu. Takovými jsou označení sestávající z pouhých údajů o místě, času, způsobu výroby, druhu, vlastnosti, jakosti, množství a ceně nebo určení výrobků (např. EXTRA-DRY, SELECTED).

[22] Na základě výše uvedeného a svých předchozích závěrů učiněných ve zrušujícím rozsudku č. j. 2 As 42/2015 - 55 přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a napadené rozhodnutí v rozsahu přípustném s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v jeho ústavně konformní interpretaci (viz zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[23] V případě slovního spojení „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ jde na první pohled o označení pravděpodobně související s policií a s mezinárodním přesahem. Nicméně argument, že spotřebitelé budou pod tímto názvem „očekávat služby související s činností mezinárodního spolku sdružujícího policisty a osoby provádějící činnosti jim podobnou, který s ohledem na skutečnost, že se jedná o mezinárodní spolek, bude poskytovat i služby zaměřené na organizování výletů či zájezdů, aby tato spolupráce mohla vůbec probíhat“, již ani náznakem očividný a samozřejmý není, neboť takové vnímání by bylo možno očekávat jen u těch spotřebitelů, kteří by s činností spolku byli seznámeni. Ze slov tvořících ochrannou známku také závěr rozhodně neplyne. Neplyne z nich nic o právní a faktické podstatě entity, již označuje (slovo „federace“ se může týkat jak mezinárodního sdružení spolků, tak i entity „mezistátní“ povahy, odvozené od samotných policejních sborů). Stejně tak z nich neplyne nic o její činnosti (dobře představitelným předmětem činnosti „Mezinárodní policejní federace“ může být široká škála aktivit, kupříkladu od mezinárodní spolupráce policejních sborů přes zájmové sdružení policistů či policejních veteránů až po sdružení fanoušků policejní práce). Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a jak uvádí i sám žalovaný ve svém rozhodnutí, posouzení kritéria popisnosti je vázáno na vnímání ochranné známky „průměrným spotřebitelem“. Nicméně průměrný spotřebitel nemůže být jakousi všezahrnující entitou. Relevantní okruhy spotřebitelů se pro různé druhy zboží a služeb nepochybně liší.

[24] Žalovaný se vymezením rozlišovací způsobilosti označení a okruhu průměrných spotřebitelů pro nyní posuzovanou věc zabýval důkladně na str. 10 až 16 napadeného

pokračování

rozhodnutí. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že i přes stěžovatelem deklarovaný záměr užívat přihlašovaná označení jakožto ochranné známky pouze ve vztahu ke svým členům, jimiž mají být údajně aktivní policisté či policisté ve výslužbě, by byl stěžovatel oprávněn užívat tyto ochranné známky ve spojení se zapsanými službami vůči komukoliv. Služby obecně a široce vymezené a výlučně nespécializované, uvedené v přihlášených třídách, bez ohledu na menší rozsah zájmových služeb ve třídě 41 a 44, nemohou vyvolat příznačnost toliko nebo převážně pro služby stěžovatele pod označením „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“. V dané věci je pod pojmem průměrný spotřebitel nutné rozumět i běžnou občanskou veřejnost, nikoliv pouze příslušníky policie v aktivní službě i ve výslužbě (a ani u nich není vůbec jisté, zda by si bez obeznámení se s činností stěžovatele spojili předmětnou ochrannou známku s tím, čím se stěžovatel zabývá). V současné době lze navíc u vymezené relevantní veřejnosti oprávněně očekávat takovou úroveň znalosti angličtiny, aby byla schopna identifikovat význam slovních prvků přihlašovaných označení jako „Mezinárodní policejní federace“. Toto slovní spojení nemůže v průměrném spotřebiteli vzbudit dojem příznačnosti pro služby v přihlášených třídách a nadto může vyvolat i v daném konkrétním případě mylný dojem, že se jedná o název mezinárodní organizace sdružující policejní sbory či policejní složky různých zemí, vykonávající v těchto zemích státní moc.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, řádně vymezil okruh průměrných spotřebitelů a rozhodl v souladu s 4 písm. b) zákona o ochranných známkách.

[26] Druhým důvodem pro nezapsání přihlašovaného označení bylo neunesení důkazního břemene v případě získané rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona o ochranných známkách. Stěžovatel zpochybnil způsob hodnocení jím předložených důkazů jak správními orgány, tak městským soudem.

[27] Dle stěžovatele určité označení získá rozlišovací způsobilost mj. svým užíváním v obchodním styku. V případě, že se označení shoduje s názvem přihlašovatele, je pak nutno uzavřít, že i touto cestou, kdy se označení vyskytuje na předložených fakturách, lze získat rozlišovací způsobilost, neboť je takto označení šířeno a užíváno právě v obchodním styku.

[28] Podle § 5 zákona o ochranných známkách *označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost.*

[29] Ani tuto kasační námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Rozlišovací způsobilost je jednou z obecných podmínek pro zápis ochranné známky do rejstříku [§ 4 písm. b) zákona o ochranných známkách]. Pokud označení nemá inherentní rozlišovací způsobilost, může být zapsáno na základě získání rozlišovací způsobilosti užíváním podle § 5 zákona o ochranných známkách. Aby označení získalo rozlišovací způsobilost užíváním, musejí zúčastněné kruhy identifikovat výrobek nebo službu jako pocházející od určitého podniku díky užívání označení jako ochranné známky (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 6. 2002, *Philips*, C-299/99, bod 64). Přehled kritérií pro posouzení získané

rozlišovací způsobilosti podal Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 4. 5. 1999, *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 a C-109/97. Těmito kritérii jsou např. podíl na trhu, intenzita, geografické rozšíření a doba užívání ochranné známky, výše investic vynaložených podnikem na její propagaci, podíl spotřebitelů, kteří identifikují výrobky nebo služby jako pocházející od určitého podniku díky ochranné známce, a prohlášení obchodních a průmyslových komor nebo jiných profesních sdružení.

[30] Stěžovatel tak byl povinen prokázat, že významná část relevantní veřejnosti stěžovatele zná a bez jakékoliv možnosti jeho záměny s jiným subjektem je schopna jej odlišit a ví, jaké služby a komu poskytuje.

[31] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel předložil žalovanému různé doklady, kterými se snažil prokázat získání rozlišovací způsobilosti dle § 5 zákona o ochranných známkách. Jejich důkazní význam je však nedostatečný. Zčásti jde o interní doklady či doklady týkající se vnitřní činnosti či provozu stěžovatele, avšak nikoliv působící navenek vůči spotřebitelské veřejnosti (doklady 2., 3., 8., 9., 11., 12., 13., 14., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23.). Některé doklady vůbec neobsahují předmětné označení INTERNATIONAL POLICE FEDERATION (doklady 2., 4., 6., 8.). U jiných je přihlašované označení uvedeno vedle znaku IPVA (doklady 1., 7., 4., 10.) nebo figuruje v názvu stěžovatele a ochrannou známkou je označení IPVA (doklady 1., 15.).

[32] Žalovaný ani městský soud proto nepochybili, pokud dospěli k závěru, že stěžovatel předloženými dokumenty neprokázal, že došlo k takovému užívání označení, z něhož by bylo možno dovodit získání rozlišovací způsobilosti označení „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ pro stěžovatele, resp. jím poskytované služby a zboží ve smyslu zákona o ochranných známkách. Jak správně poukázal městský soud, uvedené závěry nebrání stěžovateli v užívání označení, v případně jeho ochrany prostřednictvím institutu obchodní firmy.

[33] Co se týče údajného porušení zásady legitimního očekávání, z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 – 29, bod 43) plyne, že *„každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení).“* že každé přihlašované označení je třeba posuzovat přísně individuálně, přičemž v oblasti ochranných známek mohou mít vliv na zápis do rejstříku ochranných známek i drobné rozdíly. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120, se uvádí:

„[79] (...) posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak - a to především - od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od posouzení jejich jednotlivých detailů. Městský soud (a ostatně i předseda žalovaného) v této souvislosti správně uvedl, že „každé (námitkové) řízení je individuální a při rozhodování v něm hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly.“ Tato skutečnost je přitom pro hodnocení „obdobnosti“ jednotlivých známkoprávních případů klíčová.

pokračování

[80] Uvedené sice neznamená, že by zápisný úřad svou rozhodovací činností v řízení o ochranných známkách nemohl v jejích určitých aspektech vytvořit ustálenou správní praxi, tato se však z povahy věci (tj. skutkové odlišnosti jednotlivých případů) zpravidla nemůže dotýkat otázek posuzování konkrétních napadených ochranných známek (zde označení obsahujících slovní prvek „SKY“), nýbrž dopadá na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. I za této situace však musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno.“

[34] V souladu s touto judikaturou nahlížel městský soud na žalobní tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání, přičemž, jak již bylo výše uvedeno, jejich nedůvodnost řádně odůvodnil (viz str. 15 až 16 napadeného rozsudku městského soudu). Městský soud tedy řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo možno v daném případě postupovat podobně jako v případě stěžovatelem uvedených označení. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje a jako takové je přebírá. S ohledem na tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti lze dodat, že trefná je i argumentace městského soudu ve vztahu k označení „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“. Z uvedeného označení (v překladu „mezinárodní asociace policejních veteránů“) nevyplývá tak intenzivní propojení se státní mocí jako u přihlašovaných označení, neboť je v něm uvedeno slovo „VETERANS“ (v překladu „veteráni“), tedy označení pro bývalé členy policie, tj. osoby, které již nevykonávají státní moc. V přihlašovaných označeních („INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“) však žádné takové slovo uvedeno nebylo.

[35] Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 3 As 50/2004 - 82, konstatuje zdejší soud, že ten byl vydán ve zcela odlišné věci. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek městského soudu, jímž byla zamítnuta správní žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, jímž byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 750 000 Kč za porušení povinností uvedených v § 12 odst. 2 zákona č. 157/1998 Sb., neboť neoznačoval nádoby pro plyny propan-butan nebo zkapalněný ropný plyn zákonným způsobem. Jednalo se tedy o rozsudek vztahující se ke zcela rozdílné problematice. Z judikatury zdejšího soudu vztahující se k zápisu ochranných označení (viz výše citovanou judikaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29) přitom vyplývá, že zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení, a to ani v případě, že by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako dříve zapsaná označení.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání; důvody pro jeho nařízení neshledal.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

[39] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o ní. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení o ní měl, žádné takové náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu